

Prebudenie v ľudskom bytí

EXPERIMENT

Kristína Hazler

z nemeckého originálu:

Erwachen im MenschSein - DAS EXPERIMENT

Možné seba(s)poznanie

počas čítania tejto knihy nie je náhodné,

naopak – želateľné.

*Vidím, že neviem čo vidím,
počujem, že neviem čo počujem,
vnímam, že neviem čo vnímam.*

*

*Hovorím, a neviem čo vyjadrujem,
konám, a neviem čo spôsobujem,
hľadám, a neviem čo nachádzam.*

*

Viem, že neviem.

- Kristína Hazler -

Obsah

Predslov	11		
Do hĺbky	13		
Časť I - Izolácia			
Začiatok	17		
Pravidlá	19		
Experiment	23		
Záchranná akcia	41		
Návšteva	57		
Rozchod	81		
Rozum	93		
Sen	105		
Časť II - Prebudenie v ľudskom bytí			
Priblíženie	119		
Spoznanie	131		
Rozšírenie	147		
Síla & Bezmocnosť	167		
Liečebný proces	189		
Minulosť	213		
Bolesť	229		
Oslobodenie	249		
Rozhodnutie	263		
Sloboda	275		
Stretnutie	291		
Prebudenie	305		
		Časť III - Z hĺbky	
		Neznámo	323
		Zmysel	324
		Pomoc	325
		Nasmerovanie	326
		Uzdravenie	327
		Sľub	328
		Odpoveď	329
		Dôvera	330
		Zmena Sveta	331
		Podstata	332
		Vlastné	333
		Rozšírenie obzoru	334
		Otázka	335
		Sny	336
		Poznanie	337
		Oddelenie	338
		Nespokojnosť	339
		Spoznaný	340
		Začiatok	341
		Pochybnosti	342
		Gordický uzol	343
		Je tak ako je	344
		Vina	345
		Liečebný proces	346
		Uvedomenie	347
		„TO“	348
		Teraz	349
		Opustiť	350

PREDSLOV

„Prebudenie v ľudskom bytí - Experiment“ je román o sebazpoznávaní k sebazpoznaniu. Je to metaforický príbeh o osobách vo výnimočných situáciách. Hovorí o životných stavoch, v ktorých sa môže každý ocitnúť. Odzrkadľuje ľudské správanie. Zobrazuje predstavy, hranice a zábrany pri nachádzaní a presadení svojho vlastného výrazu a sebaukročenia.

Hlavní hrdinovia pochádzajú z dvoch rozličných svetov. Spoznávajú ohraničenosť a výlučnosť svojich životov. Ich vzťah im umožní spochybniť navyknuté vnímanie reality, získať nový pohľad na svet okolo nich a nazrieť poza vlastné obavy a traumy. Spolu začnú svoju existenciu vnímať nanovo a vedome.

Pri vzniku tejto knihy som netušil, do akých dimenzií a hĺbok mňa samého tento príbeh dovedie. Z terapeutickej praxe síce veľmi dobre poznám vzory ľudského správania, ale aj tak som bol prekvapený z dynamiky, ktorá vznikla na základe čítania v mojom vlastnom svete. Počas čítania sa predom mnou otvárali nové dimenzie, ktoré som v tejto podobe ešte nepoznal a ani neočakával.

Táto kniha dáva čitateľovi priestor na priblíženie sa k svojej vlastnej pravde. Zaujímavou skúsenosťou bolo pre mňa aj vnímanie zdanlivo skrytej, neviditeľnej energie a sily knihy. Jej slová ma viedli k rôznym úrovňam môjho vedomia - zdanlivo ľahko a hľavo, ale napriek tomu veľmi hlboko. Je na každom čitateľovi samotnom, aby si našiel svoj vlastný spôsob, ako ho energia tejto môže viesť na ceste k sebe samému.

- Erwin Hazler -

DO HLBKY

Vyskúšajte túto knihu použiť ako sprievodcu k Vášmu podvedomiu, alebo jednoducho k Vám samým. Nielen napísané slová, ale aj energia a obsah skrytý medzi riadkami Vás môže viesť k sebaspoznávaniu. Môže Vám pomôcť zbaviť sa na chvíľu - alebo aj dlhšie - zabehnutých rituálov, strnulosti, zmeniť uhol pohľadu na vlastné problémy a pozorovať ich z inej perspektívy. Možno sa Vám tak podarí objaviť v sebe to, čo bolo doteraz nevedomé a skryté.

Podľa Vášho presvedčenia a vnútorného naladenia môžete poprosiť Váš vnútorný hlas, Vaše vnútorné vedenie, aby Vám pri čítaní pomohli. Pokúste sa sústrediť na to, čo Vám radia – ako dlho máte čítať, po ktorom odstavci si máte urobiť prestávku, aby ste prečítané nechali pôsobiť, ktorú pasáž by ste si mohli ešte raz pred spaním prečítať, aby mohli byť v snoch Vaše osobné problémy/témy spracované a objasnené. Váš vlastný pocit Vám prezradí, čo je v súlade s Vami, čo zodpovedá Vašej aktuálnej pravde – presvedčeniu, a pri ktorých témach narazíte na vnútorný odpor alebo zamietnutie

Je na Vás, či budete v prípade odmietnutia jednoducho čítať ďalej, či tieto časti preskočíte, alebo či sa pri nich pozastavíte a budete sa pýtať na príčinu, prečo tento konflikt v sebe máte čo, alebo ktoré obavy ich spôsobujú. Ja osobne sa na základe mojich skúseností domnievam, že vnútorný odpor, odmietanie a konflikt spôsobujú, prípadne poukazujú na psychickú, alebo aj fyzickú blokádu. Blokáda je najčastejšie mentálne „tlačidlo“, alebo citové „ochorenie“, ku ktorému sa v tejto knihe pokúsím dostať a naň poukázať. Ak ste poprosili o vnútorné vedenie pri čítaní tejto knihy, môžete si všímať aj udalosti odohrávajúce sa bezprostredne vo Vašom živote (stretnutia s ľuďmi, udalosti, „náhody“, súvislosti, nálady, pocity, myšlienky ...), ktoré sa Vám vynárajú v súvislosti s práve prečítaným, alebo s tým, čo ešte len čítať budete. Takto si môžete pomôcť

lepšie spoznať vlastný vnútorný svet, urobiť ho transparentnejším, jednoducho povedané - nastaviť si zrkadlo. Ja sama som bola počas písania prizvaná k prežitiu napísaného, a zavedená do hĺbok môjho podvedomia.

Príbeh je umiestnený do uzavretého chráneného priestoru, v ktorom sa stretnú dva zdanlivo rôzne svety – vnútorný a vonkajší. Popisuje formu izolácie, vylúčenia a úzkosti, ktoré každý z nás v istej podobe nosí v sebe, prípadne sa s nimi či už jednorazovo, alebo opakovane stretáva.

*

Tento príbeh bol mojim príbehom v čase, keď som ho písala, pričom slovo písať v tomto prípade nie je celkom namieste. K môjmu počítaču som si nesadala preto, aby som písala, ale aby som si čítala, čo sa bude diať ďalej. Dalo by sa vlastne povedať, že kniha mnou nebola napísaná, ale čítaná.

Teraz ju odovzdávam ďalej. Teraz si z nej môžete urobiť Vy Váš osobný príbeh. S istým časovým odstupom ju môžete čítať znova a znova – a zbadáte, že sa pred Vami budú otvárať stále nové úrovne a hlbšie oblasti Vášho Ja. Začnete vždy tam, kde sa práve vo Vašom vývoji nachádzate, prípadne si myslíte, že sa tam nachádzate. Týmto môžete sledovať vlastný vývoj a pokroky.

Aby ste si mohli vytvoriť svoj vlastný, individuálny príbeh, nezachádzajte popisy prostredia a hrdinov príliš do detailov. Takto môžete všetko vyformovať vo vlastnej fantázii, alebo umiestniť do Vášho bezprostredného/oblúbeného okolia. Želám vám veľa zábavy pri čítaní.

- *Kristína Hazler* -

Časť I

Izolácia

ZAČIATOK

Život na ulici pulzuje, deň čo deň sem z najrozličnejších dôvodov prichádzajú a znova odchádzajú tisíce ľudí. Vyleštené výklady ponúkajú svoje lákadlá. Reštaurácie a kaviarne šíria vône, ktoré pozývajú vstúpiť. Pouliční umelci vyčarujú na tvárach okoloidúcich úsmev. Predavači novín vykrikujú najnovšie titulky. Turisti fotografujú. Vládne tu aktívny život a pestrý ruch. Všetko je v pohybe, všetko sa mení zo sekundy na sekundu. Napriek stále sa meniacim návštevníkom, napriek stále novým tovarom, novootvoreným a znovu zavretým obchodom, napriek hluku pri stavbách a prestavbách, si ulica udržiava svoje nezameniteľné vyžarovanie, svoju jedinečnosť.

Čo je to, čo túto ulicu robí okamžite rozoznateľnou od tisícov iných? Čím nám je taká dôverne známa? Vždy a znova nás sem zavedú povedomé miesta, zákutia, lokály a obchody. Uprostred ľudských mäs, a predsa sami, chránení, ukrytí, nasávame každým okamihom okolo plynúci život. Každodenné starosti sú na chvíľu odsunuté bokom. Nový elán, nové myšlienky sa prehánajú hlavou. Život tejto ulice, naplnený energiou, vitalitou, nádejami a myšlienkami nespočetných ľudí zo všetkých kútov sveta, navzájom sa premiešavajúc, dávajú šancu celkom novým, nie neznámym ale aj nezvyčajným myšlienkam.

Takto vznikol aj nápad, práve v strede tejto cesty spustiť jedinečný experiment, ktorý má preskúmať, čo sa stane s človekom, ktorý sa odoberie do zdanlivej izolácie – vedome oddelený od okolitého diania. Ako sa zmení jeho život, jeho rozmýšľanie, jeho postoje a jeho svet? Zmieri sa v takýchto

extrémnych podmienkach so sebou, svojou situáciou a svojim okolím? Začne si budovať svoju vlastnú realitu a môže byť napriek izolácii aj v takýchto obmedzených podmienkach šťastný?

PRAVIDLÁ

Na experiment je vybratý mladý pár, ktorý spĺňa všetky psychické a fyzické nároky týchto extrémnych podmienok.

Je vyvinuté špeciálne obydlie, niečo ako obytný kontajner, ktorý zodpovedá požiadavkám kladeným na experiment. Toto bude mesiace, možno že roky životným priestorom dobrovoľníkov. Umiestnený bude v strede nám známej nákupnej ulice, v centre skutočného života a diania. Steny sú izolované, odhlučnené a nepriehľadné. Žiaden zvuk nesmie preniknúť z ulice, aj keby akékoľvek citlivé ucho načúvalo. Žiadna, ani len najmenšia škulinka nesmie umožniť pohľad von - na známy život.

O pohodlné prežitie za daných podmienok je postarané. V kontajnery bude všetko – od umelého osvetlenia, jedla, vody, cez príležitosť k zábave a spánku, až po umelé denné osvetlenie a iluzórnu záhradu. Chýbať budú veci, ktoré pripomínajú vonkajší svet a aktuálne ľudské dianie. Žiadna televízia, žiadne noviny alebo knihy. Ale obyvatelia kontajneru budú mať k dispozícii dostatok papiera, ceruziek a iných vecí, aby mohli písať napríklad vlastné knihy, vytvárať vlastné hry, skladať hudbu, maľovať, majstrovať – všetko to, čo človek môže potrebovať na rozvíjanie svojich schopností a tvorivosti – alebo jednoducho na krátenie času.

Potraviny sa podľa dohody s účastníkmi experimentu budú dodávať pravidelne v rovnakom množstve a v tom istom čase cez novovyvinutý systém, ktorý vylučuje akýkoľvek stret vonkajšieho a vnútorného sveta.

Iste je potrebné spomenúť jedno z najdôležitejších pravidiel – vybraná dvojica bude môcť kedykoľvek experiment z vlastnej vôle prerušiť. Nebudú žiadnymi zajatcami. Nikto im nepredpisuje, či majú zostať deň alebo desať rokov. Sami sa budú môcť rozhodnúť, kedy sa vrátia do „normálneho“ života - na denné svetlo. V kontajnery je nainštalované zariadenie, zreteľne označené, ktoré pripomína jeho obyvateľom, že sa môžu len obyčajným stisnutím červeného tlačidla ihneď vyslobodiť z tesného izolovaného priestoru a vrátiť sa späť do života, medzi ľudí. Do chvíle, kým sa toto naozaj uskutoční, nikto zvonka sa nedozvie, čo sa dnu odohráva. Až keď opustia tento umelý priestor, budú môcť podať správu a odovzdať svoje záznamy experimentátorom na vyhodnotenie.

***

Deň X sa blíži. Renomovaná stavebná firma, ktorá sa rozhodla experiment podporiť, pracuje uprostred ulice na montáži kontajneru. Vybraná dvojica sa môže bez akýchkoľvek obmedzení pohybovať na stavenisku – ich pripomienky a zlepšovacie návrhy sú vítané. Život vo vnútri nemá byť spartánský, naopak, vzhľadom na dané podmienky sa jeho obyvatelia majú cítiť tak príjemne, ako je to len možné.

Priestor okolo kontajneru je uzavretý vysokým múrom, niekoľkonásobne oplatený, a nepretržite strážený. Zvedavci a prípadní útočníci sa nesmú dostať do vnútorného priestoru, poškodiť kontajner, alebo akýmkoľvek spôsobom ovplyvniť alebo ohroziť život v jeho vnútri. Bezpečnostné opatrenia sú na najvyššej úrovni.

Experiment sa môže začať ...

EXPERIMENT

Prebehlo veľa rokov. Na začiatku bojovali s pokušením stisnúť červené tlačidlo vykúpenia, s túžbou po vonkajšom svete, s túžbou uvidieť svojich blízkych. Po čase sa stal život vo vnútri samozrejmosťou. Na začiatku spolu snivali o dlhých spoločných prechádzkach v prírode, nechali sa unášať príjemnými spomienkami. Najviac im chýbalo ozajstné slnko, závaný vetra, dážď – a čo neočakávali – hluk mesta plného ľudí.

Ich obydlie bolo navrhnuté veľkoryso. Každý mal pre seba miesto, kde sa mohol utiahnuť, miesto pre svoje záľuby. Ich obytný priestor sa podobal väčšiemu rodinnému domu so záhradou.

Na začiatku načúvali prázdnote, a pokúšali sa zachytiť akýkoľvek zvuk zo sveta okolo nich. Večer sa v príjemnej atmosfére horiaceho kozuba zamýšľali nad tým, čo práve robia ľudia, ktorí sú od nich len pár metrov vzdialení. Bolo ťažko predstaviteľné, že skutočný život pulzujúceho mesta sa nachádzal priamo za múrom, o ktorý sa práve opierali.

Ich život sa stále viac uberal k ich vlastnému svetu. Cítili sa ako stroskotanci, ktorí ako jediní prežili katastrofu na osamelom ostrove. Zdalo sa, že ich rozum, vnímanie a telá sa postupne prispôbovali situácii a realitu si pretvárali po svojom – spôsobom, ktorý zohľadňoval ich túžby, zmierňoval ich situáciu a tak prepožičal všetkému znesiteľnú podobu.

Ona neustále maľovala pekné pláže, oblohu, slnko, ľudí, ulice a hotové obrázky vešala na steny ich malého sveta. On vyrábala zariadenia a nábytok vo forme zvierat, stromov a iných vecí, ktoré

mu na začiatku najviac chýbali. Ich obydlie sa takto postupne zaplňalo teplom zapadajúceho slnka, krásna modrá obloha zdobila ich strop, portréty umožňovali nemé rozhovory so známymi.

Boli to chvíle, keď sa im veľmi nedarilo. Zdalo sa, že energia a chuť do života opúšťala raz jedného, raz druhého. V týchto momentoch bolo pokušenie opustiť kontajner veľké. Ich láska a hrdosť boli dôvodom, že tieto krízy zvládli - až dovtedy, kým zbadali, že už nepociťujú potrebu sa vrátiť. Zrazu bolo príjemné, nemusieť sa denne vystavovať konkurenčným bojom, neobávať sa o stratu dobrého zamestnania a neustáleho tlaku zarábať peniaze na prežitie. Pomaly ale prichádzal nový, dovtedy nepoznaný strach. Predstava opustiť istotu ich štyroch stien, ich nových návykov ich privádzala do paniky. Nevedeli si už predstaviť, čo ich vonku môže očakávať, ako sa medzičasom zmenil svet a ako by sa im darilo vychádzať s ľuďmi a s pestrým životom vonku. V takýchto chvíľach si predstavovali zničené mestá, zúriacich ľudí - apokalyptické pomery. V porovnaní s nimi sa im zdal ich vlastný svet ako raj, nebo na zemi. Boli vďační osudu, že sa stali vyvolenými, ktorý tejto apokalypse unikli, a smeli svoj život dožiť v istote, šťastí a láske. O peknom svete tam vonku hovorili už len v minulom čase. Svet rôznych vôní a zvukov, prírody a kultúr, civilizácie a dejín bol kedysi. Vtedy, keď bol svet ešte v poriadku.

... a v takomto rozpoložení priviedli vo svojom novom, malom domove na svet dieťa - syna Jána, ktorý nikdy ten „ozajstný“ život za múrom nepoznal ...

SILA & BEZMOCNOSŤ

Strana 169 - Kapitola Sila a bezmocnosť (Kraft & Ohnmacht)

...

Klára stála vedľa a vo svojom vnútri len krútila hlavou: „Muži! Niekedy sú skutočne všetci rovnakí!“ Ale prečo by sa Jan nemal s niečím takým pohrať? Odkiaľ má vedieť, čo potrebuje na to aby spoznal svet a pripravil sa naň? Ak má pocit, že práve toto je pre neho potrebné, na niečo to už len predsa bude dobré.

Nie, nebola nadšená tým, že vo svojom pokročilom tehotenstve musela povnášať všetky časti športového prístroja do ich kontajneru. Pritom bolo šťastím, že našla stroj, ktorý sa dal rozložiť na malé časti, a mohla ho až ku vchodu nechať doviezť taxíkom. Tak či tak, trocha jej prekážalo, že Jan pomaly vnímal ako samozrejmosť, že sa z nej stal Dedo Mráz, ktorý zakaždým, keď si chlapček dačo zaželal, poslušne skočil do svojich saní a odcválal, aby sa v ďalšej sekunde vrátil, odovzdal darčeky a unesený pozeral do žiariacich očí dieťaťa.

Možno, že by som mu mohla povedať, že sa necítim dobre, že je pre mňa stále ťažšie chodiť von, robiť nákupy a vláčiť ich domov. Prečo ale na to nemôže prísť sám? Ved' doteraz si predsa citlivo všimával všetko okolo mňa. Prednedávnom zaregistroval na mne každú zmenu, pozoroval a nadšene vnímal. Je skutočne ako malý chlapec, ktorý práve objavil novú hračku? Zlepší sa to, keď sa s ňou niekopol'kokrát zahrá? Budem potom preňho znovu viditeľ-

ná? Alebo sa to stane normálnym? Mám mu niečo povedať? Odkiaľ má on vedieť, čo sa v žene, a ešte k tomu tehotnej odohráva? Odkiaľ má vedieť, že to nie je med lízat? Prečo je jedna časť zo mňa urazená, a očakáva, že Jan všetko zbadá sám od seba, z vlastnej vôle príde, na mňa pozrie a porozumie, čo potrebujem? Prečo som zrazu taká detinská, a nemôžem sa prinútiť k tomu, aby som mu vysvetlila moje pocity? Ved' doteraz som mu vyrozprávala všetko, a nakoniec sa to vždy ukázalo ako správne. Prečo - len keď si na to pomyslím, ísť za ním - sa cítim ako žobrujúca? Ako niekto, kto je tak chudobný, že musí prosiť o omrvinku lásky a pozornosti. Keby nebolo tej blbej hrdce v hrdle? Čo mám robiť? Nikto mi nepomôže? Prečo sa cítim zrazu tak nepochopená, nemilovaná, tak sama?

Klára nevedela, že Jan sa pokúšal robiť práve to, po čom jej vnútro celý čas túžilo. Pokúšal sa byť jej rovnocenným partnerom, chlapom, ktorý splní všetky jej očakávania – ktoré, ako si myslel, majú všetky ženy na druhej strane múru – a urobí ju šťastnou.

***

Pre Jana bolo veľkým prekvapením, že po tom, ako konečne poriadne začal s navrhnutým tréningovým plánom, precvičil všetky predpísane cviky – nebolo to vôbec také ťažké – nemohol zrazu na druhý deň vstať z postele. Nevládal sa pohnúť. Bol mŕtvý. Bol mŕtvý? Nie, ale možnože jeho telo? Niečo sa s ním muselo v noci stať. Boží trest? A tentokrát naozaj? Prepadol panike, chcel zakričať na Kláru, ale nešlo to. Chcel sa hýbať, vstať, ale ne-

šlo to. Najmenší pohyb mu spôsoboval strašné bolesti. Bolesti, ktoré doteraz nezažil. Celé telo sa cítilo, ako jedna veľká rana. Namiesto krvi cítil vo svojich žilách prúdiť hnis. Zomrie? Teraz? Tesne pred cieľom? Srdce mu búšilo, ale ešte aj to bolo bolestivé. Slzy mu stekali zúfalo opatrne po lícach. Tak už to tu má. Hneď ako tu bola malá nádej, že konečne vie, ako sa stať hrdinom, leží tu polomŕtvy, plačúcky, ako malé dieťa. Kde je len jeho mama? Prečo mu nikto nepomáha? Prečo Klára necíti, že ju teraz potrebuje, že mu je zle, že je v smrteľnom ohrození? Keď si číta jeho starý denník, vtedy sa vie vžiť do jeho minulosti, spolicítiť, s ním plakať, chápať jeho bolesť. A teraz? Teraz, keď práve zomiera s hroznými bolesťami, keď sa ona nemusí vciťovať do minulosti, teraz keď jej leží priamo pred očami, ona si v kuchyni veselo štrngá s riadmi, niečo si tam pospevuje a robí raňajky, ako keby sa nič nedialo. Stratila rozum? Že by sa chcela vysťahovať a nechať ho tu samotného, keďže nie je poriadnym chlapom, ktorý by sa o ňu a dieťa vedel postarať?

Konečne Klára vošla do spálne. So žiariacou tvárou a

SPOZNANIE

Jedna časť nášho ja sa pýta:

„Čo musím ešte všetko urobiť preto, aby som si konečne mohol oddýchnuť, konečne byť dosť dobrým, uznaným, váženým a milovaným?“

Ak by sme sa dokázali na chvíľu zastaviť, a načúvať nášmu vnútornému hlasu, mohli by sme sa možno dozvedieť odpoveď:

„Si v poriadku taký aký si. Nespoznávaš sa? Nevážiš si seba? Nemáš sa rád? Prečo nie? Čo ti stojí v ceste? Ja ťa poznám, ja ťa milujem.“

- SI V PORIADKU TAKÝ(A) AKÝ(A) SI -

voňavou šálkou kávy v ruke. V noci sa rozhodla, že nebude ani detinská ani odporná, a že nebude robiť žiadne scény. Vzchopila sa a pochopila, že keď Janovi nič o svojich stavoch nepovie, nemôže o o nich ani vedieť, ani tušiť. Pri raňajkách sa s ním chcela porozprávať o ženách, ešte nenarodených deťoch, hormónoch a túžbach ...

...

SILA & BEZMOCNOSŤ

str. 239 kapitola Bolest' (Schmerz)

...

Jan zbadal pred sebou obraz kričiacich, krvácajúcich, zúrivých, navzájom sa napádajúcich farieb. Červená, tmavočervená, ohnivočervená a ešte viac červená ruvačka. Vzdal sa. Podvedome sa rozhodol pomôcť. Nasadil nevinnú tvár a nežným tónom sa spýtal: „môžem ti naliať čaj?“ Touto vetou bola jeho úloha splnená - výbuch sopky s ľahkosťou naštartoval. Červená machuľa explodovala. Úlomky červenej sa svetelnou rýchlosťou rozptyľovali všetkými smermi, celé okolie posiali ostrými, žeravými iskrami, ktoré spálili všetko, čo im prišlo do cesty. „Ty! Ty sa musíš vždy vypytať! Sám nie si schopný mi ani len naliať! Hraješ úslužného, pozorného, ohľaduplného... Aby som sa nezasmiala! Koho už len zaujíma šálka čaju! Koho zaujíma, či je plná, alebo prázdna? Nevidíš, že v tejto chvíli ide o dôležitejšie veci? Keď už si taký samaritán, prečo sa potom na hodiny zatváraš do tej blbej izby a nevidíš, prečo necítiš, ako ťažko, ako zle mi je – že ťa potrebujem?! Ha?!! Áno, jasné - na to si priblíž. Ako inak?! Tu, v tomto tvojom umelom svete nemôžeš mať predsa potuchy, ako sa normálny človek cíti, čo sa v ňom deje a o čom taký ozajstný život je! Ty si tu celú večnosť sedíš a namýšľaš si, že si vynašiel koleso, že si zožral múdrosť. Ty! Ja ti poviem - práve ty nemáš potuchy. Ty si nikto a nič. Nula. Ty si len jeden obyčajný experiment, nič viac. Čo už len vieš o ženách? Čo už len vieš o deťoch? Čo ti hovorí pôrod? Ako ma môžeš chápať, vedieť, čo sa vo mne deje, čo potrebujem? Ty, ty si vždy so všetkým spokojný - akože ináč. Tebe sa v tvojom svete predsa nemôže nič stať. Ty nič netušíš o zodpovednosti, o starostiach a boji o prežitie – to je pre teba veľká neznáma. Ty nevieš aké to je druhého zraniť, ty netušíš aké to je byť zranený. Prečo vôbec od teba niečo očakávam, prečo?

Čo ešte vôbec hľadám v tejto diere? A ešte si k tomu namýšľaš, že budeš schopný naše dieťa vychovať. TY?! Práve ty chceš byť otcom? To je vtip, nie? Čo už vieš o vážnosti života? Podľa mňa sa len tešíš na ďalšieho kamaráta, s ktorým sa budeš môcť hrať. Ale čo, prečo míňam energiu a silu, ktorej aj tak nemám dosť, na zbytočné vysvetľovanie? Ty tomu aj tak nerozumieš. Choď len, choď sa hrať do tej sprostej izby! Choď a nechaj ma na pokoji! Nevydržím sa viac pozeráť na ten tvoj spokojný ksicht. Choď... zmizni!“ Hlasitosť posledných slov presiahla možnosti Kláriných hlasiviek. Vysoká tónina a agresia spôsobili, že už medzičasom zosilnený hlas znova začal štrajkovať. Celá situácia, ak by nešlo o vážnu vec, pôsobila groteskne. Z jej, od zúrivosti purpurovej tváre, vychádzalo len ťažko zrozumiteľné ziapanie. Iskry v obraze - ktorý ešte stále tancoval pred Janovmi očami – nadobudli teraz chladnomodrú farbu. Už dávno spálili všetko, čo bolo v ich dosahu. Maľba bola studená a prázdna, len zo stredu kvapkali ešte zvyšky bolesti a žiaľu. Tmavočervené, zhustnuté kvapky krvi ťažkopádne padali z Klárinho srdca priamo na podlahu, pričom ona sama, presvedčená o svojej pravde, zúrivo vybehla z kuchyne a demonštratívne sa zamkla v spálni.